

V I Lenin

Fred eller krig?

Som läsarna ser, ställer oss tyskarna i sitt svar fredsvillkor ännu tyngre än i Brest-Litovsk. Och inte desto mindre är jag absolut övertygad om att bara den revolutionära frasens fulla berusning kan få någon att vägra underteckna dessa villkor. Just därför började jag också med artiklarna i *Pravda* (med underskriften Karpov) om ”den revolutionära frasen” och om ”skabben”¹ en skoningslös kamp mot den revolutionära frasen, eftersom jag såg och ser i den nu det största hotet mot vårt parti (och följaktligen också mot revolutionen). Revolutionära partier som strikt genomfört revolutionära paroller har redan många gånger i historien insjuknat i den revolutionära frasen och gått under av detta.

Hittills har jag strävat efter att inspirera partiet till kamp mot den revolutionära frasen. Nu måste jag göra detta öppet. Ty, o ve, de sämsta av mina förmodanden har besannats.

På ett sammanträde den 8 januari 1918 med omkring 60 av de främsta petrogradfunktionärerna i vårt parti uppläste jag mina ”teser om en omedelbar annexionistisk separatfred” (17 teser som redan i morgon kommer att publiceras). I dessa teser (paragraf 13) förklarade jag redan krig mot den revolutionära frasen; jag gjorde detta i den mjukaste och kamratligaste form (djupt fördömer jag nu denna min mjukhet). Jag sade att politiken att ta avstånd från den föreslagna freden ”kanske motsvarar människans strävan efter vad som är vackert, effektivt och lysande men absolut inte tar hänsyn till klasskrafternas och de materiella faktorernas objektiva förhållanden i det ögonblick av den påbörjade socialistiska revolutionen, som vi nu upplever”.²

I 17:e tesen skrev jag att om vi avböjer att underteckna den föreslagna freden så ”tvingar de svåraste nederlag Ryssland att sluta en ännu mer ofördelaktig separatfred”.

Det har visat sig vara ännu sämre, ty vår retirerande och demobiliserande armé vägrar helt och hållet att kämpa.

Att under sådana förhållanden och i innevarande ögonblick driva Ryssland i krig är bara den otyglade frasen i stånd till, och jag personligen skulle naturligtvis inte för en sekund kvarstå vare sig i regeringen eller i vårt partis centralkommitté om frasens politik skulle ta överhand.

Nu har den bittra sanningen visat sig så förskräckande klart att man inte kan undvika att se den. Hela bourgeoisin i Ryssland jublar och triumferar med anledning av tyskarnas ankomst. Bara blinda eller berusade av frasen kan blunda för att den revolutionära krigets politik (*utan armé ...*) är vatten på kvarnen för vår bourgeoisin. I Dvinsk går ryska officerare redan med epåletter.

I Rezditsa mötte borgarna tyskarna under jubel. I Petrograd, på Nevskij prospekt och i de borgerliga tidningarna (*Retj, Delo Naroda, Novyj Lutj* o. a.) njuter man smaken av sin hänförelse med anledning av tyskarnas förestående störtande av sovjetmakten.

Må var och en veta: den som är emot, en omedelbar, om än ärketung fred, han bringar sovjetmakten till undergång.

Vi är tvingade att gå genom en tung fred. Den hejdar inte revolutionen i Tyskland och i Europa. Vi skall gripa oss an med att upprätta en revolutionär armé inte med fraser och utrop (som den upprättades av de vilka från den 7 januari inte gjorde någonting för att åtminstone

¹ Se [Om skabb](#) — Red

² Se [Till historien om den olycksaliga fredens problem](#) — Red

försöka hejda våra flyende trupper) utan genom organisationsarbete, genom att i praktiken skapa en stark och mäktig folkarmé.

Skrivet den 23 februari 1918.

Publicerat i kvällsupplagan av *Pravda* nr 34, den 23 (10) februari 1918.

Undertecknat: *Lenin*

V. I. Lenin, *Samlade verk*, 5:e ry. uppl., b. 35, sid. 366-368